

РЕШЕНИЕ

№ 15544

гр. София, 08.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 10.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **2392** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от 23.01.2025г. на К. Д., гражданин на Р Турция, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], чрез процесуален представител, срещу отказ № 272000-114/03.01.2025г. на ВПД Директор ОДМВР Х., с което е отказано продължаване на срока за пребиваване в Р България по подадено заявление от 19.11.2024г.

Жалбоподателят в жалбата и представената допълнителна молба излага твърдения, че административният орган не е посочил в мотивите към отказа коя от четирите законовопредвидени хипотези е относима към процесния случай. Твърди се, че административният орган не е посочел коя от двете хипотези приема, след като от доказателствата по делото е видно, че сметката е налична, има движение по нея, както и парични средства. Счита, че постановеният отказ е незаконосъобразен с оглед мотивите, че банковата сметка на жалбоподателя може да бъде закрыта от упълномощените лица, като се твърди, че банковата сметка може да бъде закрыта по всяко време и от чуждия гражданин. Твърди се, че отказът не съответства с целта на закона. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да се присъдят разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата, като твърди, че отказът е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, като не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и целта на закона. Посочва се, че в хода на административното производство жалбоподателят не е доказал достатъчно средства за издръжка, без да се прибегва да системата за

социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгл. законодателството на Р България за срока на пребиваване, предвид салдото на банковата му сметка в размер на 332.07лв. и ежемесечни преводи от Турция, последния от които в размер на 607.13лв. с посочено основание пенсия. По същество се иска жалбата да бъде отхвърлена и да бъде потвърден поставения отказ като правилен и законосъобразен. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в случай, че то надвишава размера в Наредба №1/09.97.2004г. за възнаграждение за адвокатска работа..

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Не се спори по делото, че К. Д., гражданин на Р Турция, [дата на раждане] е продължително пребиваващ чужденец до 12.12.2024г. на основание чл.24 ал.1 т.10 ЗЧРБ.

Административното производство е започнало по заявление рег. № 272000-23849/19.11.2024г. по описа на ОДМВР Х. /л.15/ за продължаване на срока за пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.24, ал.1, т.10 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, подадено лично от К. Д., гражданин на Р Турция, [дата на раждане] .

Към заявлението са приложени: копие от турски национален паспорт, документ за платена такса, нотариално заверен договор за наем, застраховка „злополука“ с медицински разходи за чужденци, нотариално заверена декларация за регистрация на адрес, медицинска застраховка, банков документ-отчет по сметка за периода от 01.11.2023г. до 19.11.2024г., издаден от „Те З. Б.“-офис К. за банковата сметка на жалбоподателя със салдо 279.36лв., пълномощно, видно от което жалбоподателят упълномощава ЕТ „Бехи-Бехиде Чаушева“, С. С. Б., Ф. Р. С., В. Д. М., А. С. Х., удостоверение за пенсия за старост, подлучвана от 01.07.2021г.

По служебен път е приложена справка за пътуване на лице-чужд гражданин.

Приложено е положително становище на ДА "Национална сигурност", с което Агенцията не възразява лицето да получи разрешение за постоянно пребиваване /л.43/

С уведомление изх. № УРИ 272000-24555/29.11.2024г. /л.44/ жалбоподателят е уведомен, че в 14-дневен срок от датата на получаване на уведомлението, следва да представи документ, издаден от банка на територията на Република България, удостоверяващ, че има налична сметка, по която ще се получават съответните преводи от пенсията му.

На 03.12.2024г. с разписка /л.45/ жалбоподателят е представил удостоверение от банка „Те Д. З. Б.-клон С.-офис К., че К. Д. има разкрита банкова сметка със салдо по сметката към дата 03.12.2024г. в размер на 332.07лв. и отбелязване, че ежемесечно получава преводи от Република Турция, последният от които е на 25.11.2024г. и е в размер на 607.13лв. с посочено основание пенсия. /л.46/

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, ВПД Директорът на ОДМВР-Х. е издал обжалвания отказ № 272000-114/03.01.2025г., с което е отказал издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на К. Д. по негово заявление рег. № 272000-23849/19.11.2024г. на основание чл.26, ал.2 ЗЧРБ във вр.с чл.23 ал.7 ППЗЧРБ. С оспорваното решение е прието, че не е изпълнено изискването на чл.24 ал.2 от ППЗЧРБ, а именно- К. Д. не разполага с достатъчно средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане в размер, не по-малък от минималната месечна пенсия, за срока на пребиваване на територията на Република България. Чуждестранният гражданин е уведомен за решението на 03.01.2025 г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореното решение, е издадено от компетентен орган – впд директора на Областна дирекция „Миграция” [населено място] – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 изр.2 от ЗЧРБ.

Решението е мотивирано от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – отказ по на основание чл.26, ал.2 ЗЧРБ. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.2 ЗЧРБ.

Нормата на чл.26 ал.2 ЗЧРБ предвижда, че „за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да прибегват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване“.

Следователно, чуждият гражданин следва да представи доказателства за всяко едно обстоятелство от изброените в ал.2 на чл.26 ЗЧРБ. В случая, жалбоподателят е представил доказателства за осигурено жилище- по делото е налице договор за наем от 01.11.2021 /л.23/, видно от който Б. М. Ч. като наемодател отдава безвъзмездно на Д. К. като наемател стая от жилище на адрес в [населено място], [община].

По делото са представи доказателства и за второто обстоятелство - задължителни здравни застраховки и осигуряване. В тази връзка е представена застраховка „злополука“ с медицински разходи за чужденци /л.26/

В този смисъл спорът е за третата предпоставка- дали жалбоподателят разполага с достатъчни средства за издръжка, без да прибегва до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване.

В случая К. Д. е представил удостоверение от банка „Те Д. З. Б.-клон С.-офис К., че има разкрита банкова сметка със салдо към дата 03.12.2024г. в размер на 332.07лв. и отбелязване, че ежесечно получава преводи от Република Турция, последният от които е на 25.11.2024г. и е в размер на 607.13лв. с посочено основание пенсия. /л.46/ Така посоченият доход–пенсия в размер на 607.13 лв. към 25.11.2024г. действително, макар и минимално, надвиша минималната пенсия в Република България. Съдът частично кредитира възраженията, направени в жалбата, относно лицата, които имат достъп до сметката и възможността да бъде закрыта от всяко едно от тях, вкл. и от жалбоподателя. Същевременно, обаче, доказателствата от удостоверението, издадено от банка „Те Д. З. Б.-клон С.-офис К. следва да бъдат ценени в съответствие с другите, приложени по делото, доказателства. Видно от двата отчета по сметките на жалбоподателя –л.29 и л.47, по посочената сметка на жалбоподателя са превеждани различни суми, като по този начин не става ясно какъв е точния размер на получаваната пенсия от него по тази сметка, тъй като всеки път сумите са различни и в по-голямата част от тях са под размера на минималната пенсия в

Република България за съответния период. Отделно от това, дори и да бъде игнориран факта за неяснота относно размера на пенсията на жалбоподателя, видно от представените банкови отчети, от така получените суми са наредени незабавни плащания в полза на Ф. З. К., които като стойност почти изцяло са равни на получените от жалбоподателя преводи. В този смисъл за самия жалбоподател по сметката му остават суми, които покриват месечната такса за поддръжка на сметката и категорично не са достатъчни за самостоятелна издръжка. Ето защо следва извода, че жалбоподателят не разполага с достатъчни средства за издръжка, без да прибегва до системата за социално подпомагане, нито в размер не по-малък от минималната месечна заплата, нито минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване.

Предвид изложеното съдът намира за обоснован извода на административния орган, че в конкретния случай по отношение на жалбоподателя не са били налице нормативно установените изисквания за продължаване на срока за пребиваване в РБългария.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, но тъй като не е направено искане от страна на ответника, съдът не дължи произнасяне по отношение на разноските по делото.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 23.01.2025г. на К. Д., гражданин на Р Турция, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], чрез процесуален представител, срещу отказ № 272000-114/03.01.2025г. на ВПД Директор ОДМВР Х., с което е отказано продължаване на срока за пребиваване в Р България по подадено заявление от 19.11.2024г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: